

Dopis příteli

Jiří Kocián

DOPIS PŘÍTELI

Jiljí Kocian

Můj milý vzdálený příteli,

kdybys mě tak viděl v té mojí rozervanosti. Klid duše a životní pohoda, to je rozkoš, která byla rozmetána do všech koutů. Milovaná manželka mi umřela před očima a já zůstal sám. Sám, obklopen nekonečnou prázdnotou rozlévající se jako oceán pod temnou oblohou. Žití, nebo jsoucno, se stalo břemenem. Ať jsem si ho různě přehazoval a nadlehčoval, neustále mne stahovalo do propasti nicoty a zmaru.

Nicméně i po běsnivé noci se rozjasní a světlo nového dne začne vymetat z potemnělých koutů duše chmury a splíny navrstvené předchozími depresiemi a duševními otřesy.

Svět bilancoval a s radostí a nadějí očekával příchod nového roku. I já jsem na téhle vlně očekávání zasednul k počítači a do seznamky napsal modelový inzerát: Aktivní důchodce všestranných zájmů, relativně krátce vdovec, hledá přítelkyni...

Ozvaly se osamělé ženy z různých míst a já brzy pochopil, že musím hledat v blízkém okolí.

Osud tomu zřejmě chtěl a po několika víceméně neúspěšných schůzkách ve Zlíně a Uherském Hradišti se mi ozvala žena z Otrokovic. Přesněji paní doktorka, ukončující praxi na otrokovické poliklinice a v Otrokovicích bydlící. Pro mne to byl

učiněný balzám na ztrápenou duši. Setkali jsme se, zjistili že máme dost společných zájmů a začali aktivně utvářet naše přátelství vzájemnými návštěvami, účastmi na různých hudebních produkcích a společenských besedách. Mottem její seznamovací odpovědi se stalo latinské slůvko Amicus, což v překladu značí přítel. Tím případným zájemcům o seznámení sdělovala, že jí nejde o sexuální vyžití, ale že hledá přítele s podobnými, ne-li stejnými zálibami jako ona, tedy se zájmem o kulturu především v oblasti hudby, zahradničení a cestování. Já jsem dle ní takhle kritéria splňoval, takže nám naše přátelství přinášelo oboustranné uspokojení. Amicus byl pro nás úzus. Nic nad rámec. Snad krátký polibek na přivítanou a při loučení.

Vzpomínaný osud se ale rozhodl, že pohár mého štěstí ještě není naplněn a seslal novou odpověď na inzerát, za kterou se skrývala další žena z Otrokovic. Tedy v Otrokovicích vlastníci a provozující hospůdku, ale pocházející z nedalekých Babic. Psala že mě zná, nevěděla že jsem vdovec a nabídla, že bychom třeba mohli zajít někam na kafičko. Tak jsem odpověděl, že když se tedy známe, tak se můžeme setkat. Byla z mého oboru, protože já celý profesní život zasvětil gastronomii a hotelnictví. V Jeseníkách jsem tou dobou vlastnil zakonzervovaný rodinný hotel, který jsme společně s manželkou vypiplali a postavili „na nohy“. Teď se rýsovala šance, že by mi dotyčná mohla se znovuzkříšením hotelu pomoci.

Proběhla seznamovací schůzka. Dlužno říci, že nějaké ohromení z mé strany se nedostavilo. Seděl jsem doma a přemýšlel, jak dál. Potom ale následovalo pozvání do Babic a zde, příteli, příběh začíná.

Velké cákance roztátého sněhu pleskaly o přední sklo mojí fabie, když jsem pomalu projížděl Babicemi a hledal dům s číslem 36. Stál tak trochu „šejdrem“ v úzké jednosměrné uličce, šikmo vybíhající z hlavního směru na Uherské Hradiště. Malý domek, opravovaný „horkou jehlou“. Pod naneseným lepidlem prosvítala perlinka a lepidlo mnohdy tvořilo zřetelné přetlaky. Někdo si s opravou domu věru těžkou hlavu nedělal.

Zmáčknujíc jsem zvonek visící za drát v prostoru a přišla mi otevřít Jana, sebevědomá šedesátiletá žena s mikádem přelitým na blond, přivyklá probíjet se sama životem. Zčervenalé tváře, pyšně nadržovaný nosík. Méně výrazné tmavohnědé oči šmrncnuté trochou šminky. Žádná extra krasavice, ale rozhodně ne škaredá ženská.

Přes malou chodbičku jsem prošel do obývacího pokoje a ložnice v jednom a chtěl se posadit na šedou čalouněnou sedačku. K tomu ovšem nedošlo. Jana se na mě vrhla a začala mi stahovat oblečení. Na sedačce jsem neseděl, ale po chvíli ležel a Jana nade mnou kňourala vzrušením. Přesunuli jsme se do postele. Padly šaty,

padly zábrany, z ložního povlečení stoupala vůně jasmínu. Moment překvapení, nebo dlouhá sexuální absence po smrti manželky nechtěly, aby byl můj výkon nějak oslnivý.

Chvíli jsem hladil její intimní partie a poté ji prsty uvedl do takové extáze, až jsem si říkal, že ta malá ulička musí všechno i přes zavřená okna a stažené žaluzie kapírovat. Jakmile se trochu uklidnila a orgasmus dozníval, pohrála si s mým přirozením a já odhodil zemskou tíží a stoupal na obláčku rozkoše a uvolnění někam do stratosférických výšin.

Je to divné, když jsem přišel k ní, všechno mě bůhvíjak přitahovalo. Ta nedbalá jednoduchost, magické kouzlo slovácké vesnice, touha poznávat se navzájem. Náš sexuální apetit musel být potlačen, neboť Jana potřebovala odjet do hospody uklidit, převzít dodávku piva a připravit se na směnu. V té době ji zradil její Punťa – Fiat Punto automat. Závada se ukázala jako fatální, bylo tedy nutné sehnat náhradu. Společně jsme se velmi intenzivně pustili do hledání vhodného ojetého vozu. Návdavkem k tomu Janču pohltila idea, že se mnou v Koutech nad Desnou zprovozní umrtvený hotel a že tam budeme spolu žít a pracovat. Zcela uchvácen její umanutostí a „tahem na bránu“, plnil jsem pilně až nadšeně úkoly, které mi byly přiřazeny. Na mobilech a počítačích jsme prohlíželi inzerci autobazarů, vedeni snahou sehnat pro Janu vhodné auto, souběžně s tím připravovali koncepci provozu hotelu, řešili, co bude nutné pořídit na

dovybavení, navazovali přetrhané kontakty s bývalými zaměstnanci a snažili se získat nové pracovníky. Já jsem úplně neopustil myšlenku prodeje hotelu. Ten v té době nabízela realitní kancelář Sting. Jana, která jistou dobu pracovala jako realitní makléřka a stále byla spjata s jednou napajedelskou realitkou, navrhovala rozšířit počet prodejců a oslovit vlastními inzeráty nové potencionální kupce z řad investorů, developerů a velkých stavebních firem. Se všemi realitkami jsem uzavíral neexkluzivní zprostředkovatelské smlouvy, takže to možné bylo. Vydali jsme se tedy i touhle cestou. K večeru vždy Jana zavolala kdy bude končit, já ji vyzvednul před hospodou, jelo se do Babic a tam čekala „čtvrtá směna“.